

Vypráví Zuzana Černá , vnučka pana Marka

Můžu Vám říct, že celá léta, když někdo nevěděl, jakou mám adresu a napsal "bývalá cukrárna", tak to došlo, hlavně dokud chodila jako poštačka Květa Šídllová . Markova cukrárna funguje alespoň pro poštu pořád .

Děda koupil dům v roce 1937, čekal na něj jako na novostavbu na klíč, otevřel si cukrárnu , která byla dveřmi spojena s jejími kuchyní a v kuchyni pekl dorty . Babička mu tam prodávala, vždycky vařila v kuchyni a když slyšela zvonek z obchodu, prošla jen do prodejny a obsluhovala . Živnost se hezky rozbíhala, kuchyň už dědovi nestačila a hlavně se mu tam babička pletla, tak si děda přistavěl kus směrem ke škole a tam měl krásnou prostornou vybavenou dílnu se všelijakými pecemi, šlehači, míchači a jinými cukrářskými stroji, ve sklepě jsme například měli betonovou vanu s vápnem, plnou vajec - tak se tehdy vajíčka uchovávala .

Pak nastala horší doba, dědovi to všechno odebrali (to bylo v jeho vyprávění zajímavé, jak to v praxi probíhalo) , cukrárnu zavážel Pramen a z dílny udělali mandl . Babička ještě pár let ve "státním" prodávala, ale pak se dveře do kuchyně zazdily, babička šla do invalidního důchodu a prodávala tam nějaká paní Vránová . Děda se od té doby cukrařiny ani nedotkl, jen při rodinných příležitostech a o Vánocích vytáhl cukrářskou čepici a náradí a vykouznil doslova "zázraky", které se tehdy nedaly samozřejmě nikde sehnat . Nepamatuji se přesně kdy, ale nějak po roce 68 se podařilo, že děda na úřadech docílil, že provozovny odstěhovali , aby strejda, jeho druhý syn, si prostory mohl zadaptoval k bydlení, protože do té doby bydlel na Budovci u rodičů jeho manželky s dvěma dětmi v jedné místnosti .

září 2014